race o základních poučkách a hlavních zásadách moderního práva mezinárodního, který vypracoval profesor Alejandro Alvarez a jež byl schválen Mezinárodní akademií diplomatickou a Mezinárodní právnickou unií (Union Juridique Internationale).

Práce konference byly ukončeny dne 15. září 1936 slavnostní schůzí, na níž vedle předsedy Asociace promluvili zástupci jednotlivých delegací. Za československou delegaci pronesl projev univ. profesor dr. B. Andres, který poděkoval francouzské vládě a francouzské odbočce za pohostinství a přál Asociaci mnoho zdaru v další práci.

Společenský program konference byl vyplněn recepcemi na pařížské radnici, kde byli účastníci pozdraveni předsedou městské rady a seinským prefektem, v Chantily, kde dával recepci prof. La Pradelle s chotí jménem Francouzského Institutu, v ministerstvu zahraničních věcí, kde byla uspořádána Garden party. V Cercle Interallié dávala francouzská odbočka banket a po něm konala se prohlídka skulpturálního oddělení Louvru za umělého osvětlení, při níž byl podán odborný výklad o vývoji sochařského umění antického. Poslední den si část účastníků prohlédla staré i nové síně justičního paláce (Conciergerie) a část delegátů zúčastnila se letů nad Paříží, organisovaných pro kongresisty společnosti Air-France.

O místě příští konference není dosud rozhodnuto. V úvahu přichází Amsterodam anebo některé město britské.

Dr. J. Žourek.

Extradiční úmluva s Lucemburskem. Pod číslem 104 byla ve Sb. z. a n. z roku 1936 vyhlášena úmluva z 1. prosince 1934 mezi republikou Československou a velkovévodstvím Lucemburským o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních. Podepsána byla v Paříži sice již 1. prosince 1934, avšak ratifikační listiny byly vyměněny v Lucemburku teprve dne 16. dubna 1936, takže podle čl. 25 odst. 2, nabyla mezinárodní působnosti dnem 26. dubna 1936. Zůstane účinnou po dobu 6 měsíců po dni, kdy bude vypovězena některou ze smluvních stran. Je sepsána v jazyku francouzském, takže vyhlášený český text je toliko překladem. Je to již dvacátá prvá bilaterální extradiční smlouva, kterou naše republika sjednala. Pro obor justiční správy občanské a vojenské upravuje nejen vydávání (extradici) zločinců, nýbrž i jejich průvoz (transit, čl. 13) územím smluvních stran. Vedle osobní extradice stanoví také podmínky extradice věcné (vydání věcí doličných, čl. 17). Vytyčuje povinnost převzíti trestní stíhání nevydaných vlastních státních příslušníků, kteří se provinili ve druhém smluvním státě (čl. 2). Upravuje poskytování právní pomoci v užším slova smyslu (doručování, vyšetřovací úkony, půjčování spisů a věcí doličných, obesílání svědků a znalců). Zaručuje čtvrtletní periodickou výměnu trestních lístků (čl. 18) a zajišťuje také vzájemnou informační službu o platném právu trestním, osvědčení práva (čl. 21).

Při vyjednávání o extradiční úmluvě bylo Lucembursko vázáno

svým extradičním zákonem ze 13. března 1870, jímž bylo nahrazeno starší nařízení ze 31. prosince 1841. Poněvadž pak tento lucemburský zákon obsahuje limitativní výpočet extradičních deliktů, bylo nutno i úmluvu s námi sjednati na podkladě taxativního katalogu trestných činů (čl. 3). Téhož principu enumeračního přidržují se z obdobných důvodů i naše extradiční smlouvy s USA (č. 48-1926, 185/1935 Sb. z. a n.), s Velkou Britanií (č. 211/1926 Sb. z. a n.), s Belgií (č. 79/1928 Sb. z. a n.), s Francií (č. 11/1931 Sb. z. a n.) a s Nizozemskem (č. 65/1932 Sb. z. a n.). Avšak ostatní naše extradiční smlouvy, a těch je většina, jsou vybudovány na modernějším principu eliminačním, jenž je pružnější. Smluvní vydávací (průvozní) povinnost, pokud se týče extradiční (průvozní) nárok vzniká ve styku s Lucemburskem podle čl. 1 jen, jde-li podle práva obou smluvních stran o zločin nebo přečin; je tedy i podle smlouvy vyloučeno vydání a průvoz pro pouhý přestupek, jako delikt nepatrný, tudíž stejně jako je tomu i podle zákona (§ 234, odst. 2 tr. z. 1852, § 14 přest. zák. čl. XL/1879). Rozsah této smluvní povinnosti kryje se na Slovensku a Podkarpatské Rusi se zákonným právem vydávacím podle § 9 zák. čl. V/1878, jež připouští vydání pro zločin i přečin, kdežto v zemích České a Moravskoslezské je proti zákonným ustanovením §§ 39, 234, odst. 2, t. z. 1852 smluvní povinnost širší, neboť tu zákon nepřipouští vydání pro přečin. Není však pochyby, že smluvní normy mají přednost před zákonnými z důvodů § 41 tr. z. 1852, § 474 tr. por. a § 105, odst. 2 voj. tr. z. Tyto blanketní normy zaručují i extradiční úmluvě s Lucemburskem její vnitrostátní účinnost in toto. Poněvadž pak ani neobsahuje takových ustanovení, ze kterých by plynula pro stát nebo občany břemena § 64 úst. listiny, nebyl k její ratifikaci vyžádán souhlas Národního shromáždění.

Podle čl. 15 lze právní pomoc ve věcech trestních odepříti v případě, kdy podle úmluvy nebylo by povinností povoliti vydání. Z toho plyne, že rekvisiční povinnost kryje se sice svým rozsahem s povinností extradiční, avšak právo poskytnouti právní pomoc je širší a možno o ní žádati a ji poskytovati i mimo rámec úmluvy, arci v mezích vnitrostátních zákonů toho kterého státu.

Extradiční a průvozní styk děje se pořadem diplomatickým (čl. 5, 13); stejným pořadem se podává i žádost o převzetí trestního stíhání (čl. 2). Naproti tomu pro poskytování právní pomoci byl zvolen pořad meziministerský (čl. 14), jenž platí i pro periodickou výměnu trestních lístků (čl. 18, odst. 1) a pro informační službu o platném právu (čl. 21). Výjimkou je připustný i přímý styk od úřadu k úřadu při žádostech o prozatímní zatčení podle čl. 8 a při individuálních žádostech o výtah z trestního rejstříku podle čl. 18, odst. 3. Kronberger.

Extradiční úmluva československo-monacká. Pod číslem 222/1936 byla ve Sb. z. a n. uveřejněna nová úmluva mezi Československem a knížetstvím Monackým z 22. prosince 1934 o vy-